

Indenrigsministeren (Zingerslev):

Jeg maa fastholde overfor det ærede Medlem, at det ikke passende kan kaldes en privat Overenskomst, naar Ministeren forhandler med et af Thinget nedsat Udvalg og derved kommer til et Resultat; saa maa dette Resultat gjælde visse Principer. Jeg har selvfølgelig ikke sagt en saadan Arimelighed som, at det skulde være en Lov, endfise et Evangelium — jeg ved ikke, hvorledes det ærede Medlem kan faae det Ord i sin Mund i den Forbindelse. Jeg har sagt, at Udvalget eller i hvert Fald dets Flertal var enigt med mig, og dets Ordfører, som var det ærede Medlem, for Præstø Amts 6te Valgkreds (Vojfen), udviklede her i Thinget sine Anstuelser om den Sag, og jeg talte i Samklang med ham. Det kan godt være, at det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg) protesterede, det er jeg tilbøjelig til at tro. Der er ingen Grund til at lægge den Ting saa høit op, men jeg vil sige det ærede Medlem, at Slikt ofte passerer her i Thinget, at man enes med Ministeren i Udvalget om visse Regler, at Ordføreren saa gjentager dem i Thinget, og at der saa gives dem Bifald. Det ærede Medlem kan i alt Fald ikke forbyde mig at tillægge den Afstemning en vis Betydning og sige, at jeg tager Hensyn til den, idet jeg bringer den med op til Landstinget for at se, om man der gaar ind paa det samme Princip, thi først da er det et Rigsdagsprincip. Forøvrigt tror jeg ikke, at den Overenskomst generer ret Mange. Jeg tror ikke, der er ret Mange, der føle sig bundne ved den; forsaavidt kan det være det Samme, om det ærede Medlem taler mod den, det gjør ikke mig det Mindste. Jeg har kun havt Velighed til at sige, hvorledes jeg opfattede det, og at jeg indtil videre vil blive staaende paa det Grundlag, vi vedtog i Fjor, saa faar det ærede Medlem iøvrigt tage sin Stilling, saaledes som han finder det forsvarligt og rigtigt i og for sig.

Nielsen-Grøn: Naar jeg har tilladt mig at bede om Ordet, er det blot for at give min Tilslutning til Flertallet. Som de Herrer vide, tillod jeg mig sidste Gang at udtale mig temmelig stærkt imod denne Bane, Søstebro-Veile Banen, idet jeg ansaa dette Foretagende for mindre klogt — det er da et pænt Udtryk, veed jeg. Men der er en Ting, som jeg ikke kan forstaa, og det er den Stilling, som to ærede Medlemmer, nemlig de ærede Medlemmer fra Give (Jørgensen) og Bjerge (Bertelsen) indtage. Jeg synes, de maa være glade, naar de faae den Bane fra Give til Veile. Jeg maa tillade

mig at fremkomme med en Bebreidelse til min egen Rigsdagsmand, nemlig det ærede Medlem fra Bjerge. Jeg synes, at naar han har taget fat paa denne Sag — hvad han jo kunde have Ret til — kunde han samtidig sørge for at faae Noget gennemført med Hensyn til Horsens-Juelsminde Banen, hvor vi have været med til at give den største Del af Summen, baade Kommuner, Amt og private Personer — det er nu ligegyldigt, det bliver hver Enkeltts Sag, hvad han har givet, jeg har nu været dum nok dertil. Jeg synes, at naar det ærede Medlem gaar med til at ville give saa Meget fra Staten hertil, bør han ogsaa sørge for at faae Noget af Staten til Horsens-Juelsminde Banen. Jeg vilde ønske, at han i Stedet for at stille dette Forslag, han her er kommen med, principalt havde stillet Endringsforslag i saa Henseende. Forøvrigt skal jeg ikke sige Noget imod denne Veile-Give Bane, men anbefale Flertallets Indstilling.

Berg: I Anledning af et lille Replikstykke mellem den ærede Indenrigsminister og mig angaaende den omtalte Overenskomst om Klassificeringen af Statstilbudene til fremtidige Privatbaner skal jeg henvise Thinget til den paagældende Betænkning, Sp. 1221 fl. i Tillæg B. for 1887—1888 og de samme Betænkning vedføjede Endringsforslag; deri ville de finde Bekræftelse paa, at der hverken i Endringsforslagene eller i Betænkningen findes Nogetsombest om den Overenskomst om fremtidig Klassificering til 80,000 og 25,000 Kr., ikke Spor, og at det, der er talt om den Sag, er fremkommet, dukkende op i private Forhandlinger, som vi selvfølgelig ikke tage Hensyn til. En Betæknings Motiver binde os ikke, endmindre de udenfor Betænkningen liggende, fremkommende Udtalelser her i Salen. Jeg maa derfor, efter denne Henviisning til Aktstykket, fremdeles hævde, at den ærede Minister ikke har Spor af Grund til at paaberaabe sig Folkethingets Tilslutning til denne Klassificering. Naar man i Mar stemte for 25,000 Kr. til Tørringbanen i den Betragtning, at Noget var bedre end Intet, og at det ganske vist var en Bane af særlig lokal Betydning, ligger der jo ikke den fjerneste Anthyndning i en saadan Beslutning af, at man derfor gaar ind paa den omtalte Klassificering. Jeg har ønsket at gjøre denne bestemte Henviisning; jeg skal ikke opholde Thinget dermed, men jeg vil bede dem, der sætte Pris paa, at Ministeren hverken her eller andet Steds kan paaberaabe sig Folkethinget som Støtte, at gennemlæse dette Aktstykke med de stillede Forslag.